

1r premi poesia en valencià

Vint-i-quatre paraules escrites en una porta

Miguel Saporta Bon

*Aquest recull és dedicat a Teresa, a Miguel,
a Rubén, a Vicente i a Leticia.*

*D'altra banda, per si de cas algú s'ho preguntava,
les vint-i-quatre paraules són aquestes:*

*“De nou la casa
i en la vetlla concorde dels cors, el nucli
dolç i pur i el silenci
del món on fòrem naufrags.”*

De Carles Riba.

Ens hem de resignar a les pèrdues
que imposen els anys i la forasteria.

JOAN FUSTER

REBEL·LIA DE LA XARNERA

Esbatec,
vesprada de tardor que no triga a caure
com un llençol sobre el cos encès del jorn que fuig,
bruna i dolça, la porta
no vol obrir.

VOCABULARI ESSENCIAL

La paraula angoixa no és meua,
tampoc el soroll que fa quan cau.
Voldria que hi haguera
una altra paraula per a dir
pluja, ciutat, amic, ocell,
el significat de tot allò que fuig,
però només tinc angoixa,
ferida feta de fils de fum,
i sé, exactament,
el que vol dir.

NAUFRAGI

Quan vaig amenaçar amb llançar-me
tots varen tractar de fer enrere
la imminència del naufragi
però ningú em va donar raó del viatge.

To change your language you must
change your life.

I cannot right old wrongs.

DEREK WALCOTT

MORT DE LLOP

Setge de cor distant, tornarà tendra l'onada
quan el llop trobe la mort
dins de la gola del mar.

HERÈNCIA

Vàrem ficar el dit al pa.

Ens avisaren, vàrem fer força però,
i ens sentírem bé al palpejar la seua pell cruixent.

El seu tacte era suau,
una olor com a carn tendra d'infant
pujava des del seu cor.

Ens varen avisar però no vàrem fer cas
i, finalment, férem un forat al pa.

Mai no ens penedírem
que ens tallaren el dit per a tapar-lo.

Notre héritage n'est précédé d'aucun testament.

RENÉ CHAR

PROPIETAT HORITZONTAL

Qui ha dit que siga eixa lluna que tu te'n mires
lliurat d'exilis i elegies, la lluna?

Qui ha dit que et pertocara?

Qui ha dit que el greu murmurí amb què li parles
siga eixa veu inconfusible que tots els gossos
reconeixen font de menjar i estima?

Sols tu creus que és teua.

Deixa-la abandonada una nit d'aquestes.
Veuràs com també mou la cua quan jo la cride.

UNA DESCRIPCIÓ DE LLAR

Totes les gotes de pluja
vessant
noms a terra
fent una breu onomatopeia de la llum.

And what is space anyway
if not the body's absence at every given
point?

JOSEPH BRODSKY

ANTECEDENTS

Delicte els records que són esberla,
arnes a l'armari o manlleu sense correspondència,
destorb, farcell pesat, roent lluerna al cap,
escopinyada destra al rostre.

Murmuri a l'esquena de la xifra que conjuga
el present estricte del verb ésser, estan prohibits
perquè fan nosa i conviden a mirar de gairell
la travessia i les empremtes,
el llast que hem anat deixant enrere.

La nostra cacera implacable els dóna
motius de pes per a amagar-se.

El que passa és que hui,
sota una llei de dijous, a aquesta hora encesa,
foradant els vidres encara humits
ha creuat sense aranzels
una ventada d'infantesa la finestra.

A L'ALBAGUARDA

Una llum acarontant ningú.

Una cambra cega.

LA BUTXACA BUIDA

Encara només que un és si no és grisa,
rep condols i abraçades la ciutat.
Antigament la casa dels meus
romania a les seues perifèries
i la meua veu era un fil de la seua
a la fi d'una ziga-zaga d'embriac
al tall més fred de la matinada.
Em va dir mai no has de tornar
a aquests carrers dels que el sol no sap eixir
fins que t'enyores la seua presència verda,
el seu tou ferment d'àncora,
i, aleshores, no pugues viure.
Jo li prenguí la paraula, també la veu
i no hi vaig tornar.
Ara rep els condols,
les abraçades...

Prompte ha de trobar a qui deixar
el llegat que em va prometre
si l'estimava fins la mort.

CONFESSIÓ

Tenia la boca com el forat d'un pany,
les mans nugoses i trencadisses,
de segur l'hauria de decebre
més tard o més d'hora.

En vaig prendre coneixement
quan em va gelar el clatell amb la confidència
que compartiria la seua soledat amb mi per sempre.

La delusione che tu sia, straniera,
la mia città natale.

G. UNGARETTI

PORTS

Quan arriba la mar la bec.

Quan ve pluja, bec pluja.

Quan no hi ha res per beure
valent m'agenolle
i, sense cap mena de nostàlgia, reste.

...je résistais gagnant ainsi ma part d'oubli.

TAHAR BEN JELLOUN

ESGUARD DES DE LA COSTERA

Les illes són enemics cruels,
la llavor dels seus arbres s'ofega
com la carn feble d'un nadó
al fons esqueixat d'un penya-segat.

ENLLOC

Hom té cor per fer del cor son cau,
toll que és fart de son i por, mai pell, mai mot,
on no cap cap veu de lluny o trist so de ball.
Cal fred al pit, al peu de les dents per a dir
amb tort dol com és de prop del gel
el fum dels ulls quan es fa fosc al far
i sord del bosc surt sols buit de bat a bat.

NOM

Porte el nom d'espasa fidel de mon pare
com ma mare portava el nom lent i suau de la seua.
Un dels meus avis portava un nom que no era el seu.
Per fer-lo perdurar
li'l va posar a un dels seus fills
i així va restablir l'ordre infinit
que mesura aquesta terra nostra
prima de ponts.
Cal tindre la pudor d'eixa terra tancada a les aixelles
i un ahir d'arment, de sol cor quiet,
per arribar al port fart de lluna
i creuar-lo contra l'ocàs
portant aquesta camisa
amb la pitrera tacada de sang
que ningú més
vol posar-se.

think not the king did banish thee,
but thou the king.

W. SHAKESPEARE

NU

I sols ara em detinc a degustar
l'embràç de refugi amb què em despulla
aquest silenci.

Sota la pluja tèbia
el safareig es plena.

L'ESCLETXA

La sorra menja flors de fam.

Aquesta verda nit de caragols, de serps,
la lluna dóna marinades d'una nuesa inesgotable.

PARADISOS

Amb pressa de dubte jove cercava
totes les hores a frec viscudes de tu,
disfressa meua d'arrel, de llar,
sols per trobar-me vell
de caire esquiu, de llàgrima buida.

Ara ja ho sé. Només hi ha una forma.

Cercaré els teus límits
sense el desig amagat de tindre't,
grog font de l'enyor il·lícit, impossible,
d'un lloc que, potser, mai no va existir.
Fet cendra et cercaré,
com versió empoquida d'un instant,
com andana presa per la soledat,
qualsevol cosa per calmar la pèrdua.

RETORN

Des d'ací, el buit del cel pareix una boca
i la casa
una incòmoda dent malalta a extraure.
Però perquè la casa va créixer malalta
va néixer el vent,
per espentar la fosca fusta de la porta.

Romanen la font d'argila, la finestra de dalt,
on hi havia sol tots els diumenges,
un forat a la façana, la destra llum de vigia
d'una llàntia i una gàbia oberta
amb sang en els barrots i algunes plomes.

Sota la pedra del camí, on sempre deixava les claus,
eren les claus i vora el mur on vaig
gravar el meu nom passejava el meu nom,
perdut entre els matolls, buscant-se encara.

En arribar de nou he girat la clau,
quan he demanat el vent, però, no ha vingut
i he hagut d'ésser jo
l'únic a entrar en casa.

LA VEU

Calent, fonsamagat,
d'un cau profund a la cuina
surt un orfe alè tancat
que sembla dir:
Passa, absent.